

דרכי חיים

ההופכת בתול

לגבר

כשנכנסו מרים ויעקב גולדברג* לי-חדרה של בתם היחידה עירית (15) — קיבלו הלם. הבת היתה במיטה במערומיה — ואיתה גבר זר, אף הוא באותו לבוש. האם התעלפה, האב תפש כיסא והחל לרדוף אחרי המחור ברחבי החדרה.

כשעזב יאיר שחם (19) את דירתה של משפחת גולדברג — התנוססו על כל גופו סימנים כחולים.

לא היה זה סיום הפרשה. ההורים הנועמים הגישו תלונה למשטרה נגד שחם המכחיל, והוא הובא לבית-המשפט, מואשם בשני סעיפים: ביצוע מעשה מגונה ובעילת קטינה.

בחורה חופשית. יאיר עלה על דוכן העדים רועד כולו, ועיניו מלאות תחינה:

"כלל לא ידעתי שהיא קטינה", סיפר. "זו היתה בכלל הפעם הראשונה שלי עם בחורה. החבר שלי ידע שלא שכבתי עוד אף פעם עם בחורה, או הוא הכיר לי את עירית. הוא אמר לי שהיא בחורה חופשית מאוד."

כשעלתה עירית על דוכן העדים, ניצבת בגאווה במיני קצרצר וגב חשוף, לא היה איש אומר שהיא בת 15.

"יאיר באמת לא ידע שאני קטינה", העידה. "הוא לא שאל — אבל אפילו אם היה שואל לא הייתי אומרת לו את האמת, כדי לא להפחיד אותו. הוא מצא-אחן בעיני. היו לי כבר חברים לפני. ידעתי שלא היתה לו עוד בחורה — ורציתי לעשות ממנו גבר."

הודות לעדותה, יצא הגבר, שזה עתה נולד, זכאי.

אם אין אבא —

יהיה רצח

שולה אבוטבול** ילדה את תינוקה בשנה שעברה. היא היתה רווקה, ולפי טענתה, אביו של התינוק היה פנחס יום-טוב מרמלה.

בתביעה שהגישא לבית-המשפט המחוזי בתל-אביב, סיפרה שולה: "הופענו לפני הציבור כזוג העומד להתחתן. אהבתי את יום-טוב ונתתי בו אמון מלא. התמסרתי לו והסכמתי לקיים איתו יחסים אינטימיים מתוך הנחה שבמילא הוא עומד לשאת אותי לאישה. כתוצאה מיחסי עם יום-טוב נכנסתי להריון."

כשהייתי בחודש השלישי, סירב יום-טוב לבצע צעד כלשהו לקראת ביצוע הנישואין. הוא התחיל להתחמק ודרש ממני לבצע הפלה — או שינער את חוצנו מהילד שיוולד."

זרע ירוד. לאחר הגשת התביעה נגדו — על קביעת אבהות ובקשת מזונות בסך 500 ל"י לחודש — פנה יום-טוב לעורך-הדין חיים קאזיס. טענתו: הוא לא בא בכלל במגע מיני עם שולה, רק יצא איתה כמה פעמים.

קאזיס ביקש מבית-המשפט לבדוק קודם כל את סוג הדם של יום-טוב ושל הילד והאם. התברר שלשלושתם סוג דם B. הרופאים הסבירו שלפחות 50% מאוכלוסיית הגברים במדינה היתה יכולה להיות אביו של התינוק, אם להסתמך על סוג הדם הזה.

בקשתו הבאה של קאזיס: לשלוח את לקוחו לבדיקת זרע. לפי הנתונים החרי-צוניים של הגבר, קבע, לא נראה לו שהוא מסוגל להכניס בחורה להריון. הד לקוח לא נעלב, הסכים.

התוצאות שנתקבלו היו מעודדות. מה-מעבדה נמסר, שזרעו של הנתבע הוא מסוג ירוד וכדי להכניס אשה להריון, יש צורך שיעבור טיפול מיוחד. בית-המשפט, בדק את תוצאות הבדיקה הזו, וקבע שיש

* כל השמות מוסווים בפקודת ביה"מש.
** כל השמות מוסווים.

אצלו — עבירה חמורה מאין כמוה בצה"ל. מפקד פה"ד שמע את סיפורו של אילן, וזה הבטיח לזמן אותו לפגישה נוספת — בה ישתתף גם מפקד הבסיס. פגישה זו לא נתקיימה מעולם.

עומת זאת, כאשר סיים אילן את התפקיד בבסיס, לא שובץ לתפקיד חדש. הוא הודח, חדל לקבל משכורת. הוא פנה בתלונה נוספת, וזמן אל ראש מינהל הסגל, לראשונה מאז החלה האודי-סיאה, שמע עתה, רשמית, כי "לאור תכיר נות אופי, אופן מילוי התפקיד, עבירות משמעותיות וחוויות-דעת פרקליט המרכז" הוחלט להתיר את החזרה עימו — ביוזמת הצבא. מקרה נדיר ביותר בצה"ל, הבורר בפסידה רבה את אנשי-הקבע שלו.

במקביל, זומן למשפט אצל מפקד פה"ד. כאשר התייצב, שאל את שופטו המיועד מדוע לא זימן אותה פגישה משולשת שהבטיחה. התשובה: "לאור קופת-השרצים התלויה מאחריך, לא מצאתי לנכון לקיים פגישה שכזו."

ואתה רוצה להיות שופטי, כשזו דעתך עלי? נדהם אילן. לבסוף, גשפט אילן בפני קצין אחר, בדרגת אלוף-מישנה, יצא זכאי מכל ההא-שמות שהועלו נגדו.

בעקבות זיכוי, חזר אילן ותבע משלטונות צה"ל להחזירו לתפקיד הר-לם, ולהעניק לו את דרגת הרס"ן. צה"ל סירב. ראש מינהל הסגל הבהיר לאילן כי אפילו אם בית-הדין הצבאי העליון לעיר-עורים, שאלו פנה אילן, יחליט שלא ל-התיר את חזרה — הרי שמינהל הסגל יש-איר אותו לבצע בדרגת סרן, מאחר ש-צה"ל איננו רוצה בו."

היתה זו תשובה גלויה לשאלה גלויה. אולם את אילן היא לא הרתיעה. הוא נתגלה כלוחם עיקש ביותר, המשיך להפ-גיו את הרשויות האחרות בצה"ל במכתבים. כאשר כל פניותיו בתוך צה"ל הושבו ריקם, המשיך להיאבק במישור האזרחי. בשבוע שעבר, הגיש, באמצעות עורכי-הדין ניסים מזור ושמעון דגן בקשה לצור-על-תנאי נגד שר-הביטחון, הרמטכ"ל, ואחרים, ביקש בה שבית-המשפט יצווה עליהם להסביר מדוע לא יקיימו את חוזהו, ומדוע לא יעניקו לו את דרגת הרס"ן. בין היתר, הצביע בבקשתו על מעשי העוול שנעשו לו, לדעתו, כאשר הפרקליט הצבאי, בדו"ח שלו, התיימר לקבוע עובדות — בלי ששמע את גירסתו של אילן. קביעות אלה הוכחו כמוטעות, טען אילן, כאשר זוכה במשפטו. אך על בסיס דו"ח מטעה זה, פעלו כל הדרגים הגבוהים יותר — וטעו גם הם בשיקוליהם. כאשר התברר כי טעו — סירבו לחזור במ בגלל שיקולי-יוקרה מוטעים ופסולים.

סיכום השבוע אילן, בעודו מתין להת-לטו של בג"ץ — השלב האחרון הפתוח בפניו בדרכו הארוכה: "זו לא הפעם הראשונה בהיסטוריה שקצינים בכירים מנסים לחפות על טעויות — בכל מחיר. אולם אני אינני דרייפוס."

כולם כי יש להיזהר מאילן, מאחר שהוא טיפוס שלילי, שנגדו מתנהלת חקירה על מעשי שחיתות.

אילן פנה בתלונה נגד מפקד הבסיס למפקד פיקוד הדרכה — מפקדו של מפקד הבסיס. אולם כאשר זומן לראיון, הוברר לו לתדהמתו כי הזמן לא בגלל תלונתו שלו, אלא בגלל דו"ח ששלח עליו מפקד הבסיס — שהיה חמור לא פחות מהספורים. תדהמתו של אילן גברה כאשר גילה כי בקשתו לראיון — שהועברה, כנהוג בצה"ל, דרך מפקד הבסיס — לא הגיעה כולל ליעדה: מפקד הבסיס קבר אותה

אשת הקצין

אילן, דחתה את ההאשמות נגד בעלה. רחל עובד, אשתו של

לחזור שוב על המיכתן הזה, הפעם בבית-חולים ממשלתי, בתל-השומר.

אפילו אם יזכה יום-טוב, במשפט האב-הות הזה, עקב מצב הורע שלו, יצטרך לשמור בסוד את תוצאות הבדיקה הרפואית הנ"ל, למען שמירת המוניטין שלו בקרב בנות המין השני.

בית-המשפט נמנע מלחוות דעתו, בשלב זה, כדי לחכות לתוצאת הבדיקה הנוספת, לפני שיפסוק.

מי שלא יכול היה לחכות עוד היה אביה של שולה: לפני שבועיים, אחרי שנה של בושות, הוא דקר את בתו בסכין, והשליך את עצמו מגג-ביתו.

מיעוטים

ערבים

ערבים זה לזה

אבויוניס סאלח (30), ערבי ישראלי, לא הרגיש מעולם יחס של אפליה כלפיו במדינת-ישראל. במקצועו כבארמן, עבד תמיד בבתי-קפה ומיזליות יהודיות כשרות. מילא את תפקידו ליד הבאר של בית-הקפה באמונה.

אבויוניס, שמוצאו בכפר סחנין שבגליל, מתגרר ועובד זה 12 שנה בתל-אביב. בשנה וחצי האחרונה הוא מועסק כבארמן במסעדתו הידועה של ציון, בכרם התי-מנים.

מזה חמש שנים מחזיק הבארמן חשבון עובר ושב בבנק דיסקונט שברחוב בוג-

לווה סאלח

ערבים — אבל לא ערבים

רשוב. פעמיים עד כה ביקש וקיבל הלוואה, החתים עליה כעדים שני חברים. ערבים גם הם. את שתי ההלוואות החזיר בתשי-לומים וכל השנים קיים יחסים טובים עם מנהל הבנק שם הוא מחזיק את הכספים שצבר.

לפני חודשיים החליט לרכוש מכונית. הוא פנה לבנק בבקשה להלוואה חדשה. הפעם נתקל במנהל חדש, גדעון בן-זכאי. כשביקש בן-זכאי לראות את הכרטיסיה, נוכח לדעת כי המחזור בחשבון במצב טוב וההלוואות הקודמות נפרעו במועד. בו במקום אישר את ההלוואה, אך פתע הציץ בשמות הערבים הערביים, ושאל:

"זה גוי?"

"כן, ענה אבויוניס שלא במאומה.

"אז תביא לי עוד ערב אחד", קבע המנהל.

אבויוניס הלך אל הבוס, ציון, ביקשו לערוב לו על ההלוואה. כשהגיעו השניים אל בן-זכאי, ציפתה להם הפתעה חדשה. "אחד לא מספיק", אמר המנהל, "אני רוצה שני ערבים ושגם השני יהיה שלגו. אני לא רוצה ערבים."

אבויוניס נדהם. "אף פעם לא קרה לי דבר כזה", סיפר השבוע, "עד עכשיו אף פעם לא בדקו את דתו של מי שחותר לי ערבות. ופתאום דברים כאלה!"

הגיב על דברי הבארמן הערבי מנהל הבנק: "זה לא נכון בכלל שאני אמרתי משהו בקשר לערבי או יהודי. פשוט לפי השמות של הערבים הבנתי שהם לא מסביבות תל-אביב, ולי יותר רצוני שיהיו לי חתימות של אנשים מסביבות תל-אביב."